

Familiens Husholdning, og den er ikke alene kærkommen paa Grund af sin Værdi, men den er maaske endnu mere kærkommen, fordi den saaledes er Udbytte af en Slags Lejlighedsarbejde. Den frie Udøvelse af Jagtretten vil altsaa i Virkeligheden falde bort, efter et saadant Forslag. Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds er saa bekymret paa Vildtbestandens Vegne, kan jeg for en Gangs Skyld give ham Ret. Det ærede Medlem har sikkert Ret i, at Vildtbestanden er i Aftagende. Jeg er ogsaa bekymret paa Vildtbestandens Vegne, men jeg tror dog, at vi skulle gaa andre Veje og anvende andre Midler, hvis det er Vildtbestandens Interesser, vi søge at varetage. Jeg vil henstille, at man gaar en Vej, som for saa vidt er mere demokratisk, som den stiller de forskellige Personer, der ønske at udøve Jagtretten, ganske lige, nemlig den at forlænge Fredningstiden. Da jeg netop i Øjeblikket ser den højtærede Landbrugsminister lige overfor mig, saa benytter jeg Lejligheden til ganske i Forbigaaende at henstille, at han tager under velvillig Overvejelse, om det ikke var betimeligt at fremkomme med et Forslag til Revision af Jagtloven. Jeg kan tænke mig, at der er Bestemmelser i Jagtloven, der kunne trænge til en Forandring. Der er blandt andet dette, at Fredningstiden for en Del af Vildtbestanden bør være noget længere, end den er nu. Jeg skal eksempelvis nævne et Par saa fornøjelige og uskyldige Dyr som Harer og Agerhøns. Det er ganske meningsløst, at Harer nu jages i 3 Maaneder fra den 21. September til Juleaften. Jeg er tilbøjelig til at antage, at hvis det er derpaa, det kommer an, saa vil Harebestanden kunne udtyndes tilstrækkeligt i 14 Dage, men det er naturligvis en alt for kort Tid, men saa kunde man sige en Maaned eller højst to, det vilde være tilstrækkeligt til at foretage den fornødne Udtynding af Harerne, men ganske det samme gælder sikkert ogsaa om Agerhøns. Det var den Henstilling, jeg vilde gøre til den højtærede Landbrugsminister angaaende en eventuel Revision af Jagtloven. Jeg tror, at en saadan Forlængelse af Fredningstiden vil være i langt højere Grad i Vildtbestandens Interesse end den Omstændighed, at man gennem en Jagtskat indfører et Monopol paa Jagten og gør Jagten til en Begunstigelse for en lille Kreds af Borgere her i Samfundet. Jeg skal saa slutte mine Bemærkninger om dette Kapitel, men jeg tilføjer, at naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds antyder sin Villighed til at indbringe

et Lovforslag om en Jagtskat, „hvis der i Rigsdagskredse skulde være Stemning derfor“, saa vil jeg allerede paa nærværende Tidspunkt udtale, at for min Skyld skal det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds ikke gøre sig den Ulejlighed at indbringe det omtalte Lovforslag her i Tinget, for jeg vil ikke være i Stånd til at yde et saadant Lovforslag min Støtte eller min Medvirkning. (Schovelin: De er jo heller ingen Rigsdag, De er jo kun en Rigsdagsmand.) Jeg er naturligvis ogsaa saa beskeden, at jeg antager, at det ærede Medlem ikke interesserer sig saa stort for den Opfattelse, jeg har af det paagældende Forhold.

Saa kommer jeg til det, der egentlig for mig er Hovedsagen. Naar jeg ser paa de 4 forskellige eventuelle Skatteobjekter som Helhed, saa vil jeg sige, at naar vi nu engang hen paa Foraaret faa vedtaget de forskellige Skattelove, ved hvis Gennemførelse der antagelig vil opnaas den fornødne Balance i Statshusholdningen, saa tror jeg egentlig, at vi foreløbig have faaet Skattelove nok. Det vil i alt Fald være ganske urimeligt paa et saadant Tidspunkt endogsaa at søge nye Skatteobjekter, som endda sandsynligvis ikke ville bringe syndeligt store Beløb, men hvis Væsen og Karakter jeg egentlig tror mere ligger deri, at de ville irritere Befolkningen og paa en ret ubehagelig Maade minde Folk om, at der næsten ikke bliver den Ting i Samfundet, som ikke er Genstand for en Beskatning. Det er dette, der for mig er afgørende, naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) antyder endogsaa 4 nye Skatteobjekter. Det skulde dog ikke komme dertil, at vi af al Magt søgte at indbanke i Folks Bevidsthed, at det næsten kun burde dreje sig om at opfinde saa mange nye Skatteobjekter som muligt, og at alting skulde være Genstand for Beskatning, for at vort Skattevæsen derigennem tilsidst kunde blive rigtig indviklet og belemret med saa mange Skatter, om hvilke det med Rette kan siges, at de ville virke i høj Grad uretfærdigt. Jeg tror derimod, at naar vi atter engang skulle til at revidere vore Skattelove — den Tid kommer jo endogsaa inden ret længe, jeg minder saaledes om, at de Skattelove, der bleve vedtagne i Fjor, skulle optages til Revision i Løbet af nogle Aar, og at endvidere Toldloven skal revideres, om jeg husker ret, i 1916 — saa mener jeg egentlig, at man fra Rigsdagens Side burde søge at arbejde i den Retning, at man forenkledede og simplificerede vort Skattevæsen, med